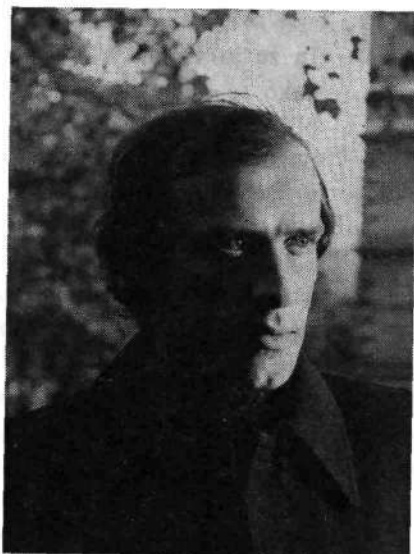

Igor Zidić

PESEM Tudi brez ptic
bi zrak
prepeval

FONTAINEBLEAU To niste vi ki v rog dihate
tudi ni rog to kar držite
niti roke ki se ga oprijemljejo

To niste vi ki znojni lovite
ne mrtva divjad ki jo božate
niti roke s katerimi hočete

To niste vi ker preveč nameravate
izmika se vašim veslom jezero
ker ga k bregu priklepate

POKRAJINA Povsod okrog nas
blage vzpetine zemlje
slep boben
za lahkonožne sence

INTERIEUR Kravato, draga!

S KRAVATO

(Ob petih popoldne)

In že jo vidim
kako se odeta v sramežljivo goloto
bliža s korakom
pokorjene zveri
noseč
v levi roki
verigo s kolesa
a v desni
(morda prekratek)
kos telefonske žice

Svoje darove mi polaga na kolena
žareča, nema
ko da slepega boga krepča
s kupo sestrine krvi
Gibkejša od vrvi,
hladnejša od kače v jezeru,
zvesta kot grob.

DOKUMENTARNI
POSNETEK

Okrog oči nam mojster skrbno namešča
zadnje ostanke dneva

Mineva in brez sledu izginja
še ena večnost

Mrtvaka — a to sva ti in jaz
nosijo iz hiše tudi z najinima rokama

Tokrat ne bom niti trenil,
da ne pokvarim posnetka

SOBA
Z RAZGLGEDOM
NA MORJE

To niso usta tišine, pač pa se iz nas širi nemost
Ne morem reči: Ostanem! — ne morem reči: Odidem!
Nekdo nam je s poljubom iztrgal jezike

Če bi spregovoril, bi čula samo grgranje
Tako »da« kot »ne« sta besedi pogrebne popevke
Smrt z molkom popravlja nedovršenost govora

V visoke kozarce nam naliva jugo morje:
Skladna praznina večera lepo izpolnjuje
okvir hotelskega okna

POD
POSLIKANIM
STROPOM
(v hiši na otoku)

In zdaj ponavljava staro igro:
jaz sem ta zadihani lovec, z rogom polnim smodnika,
a ti v žitu skrivaš svoje gnezdo

(Potihnil je lajež, ne topotajo kopita,
široko polje je pogoltnilo goniče,
tu in tam kak izgubljen strel,
opoldne Gospod pogrinja praznične mize,
brez zavisti in mržnje v žive gledajo mrtvi,
vsa vrata se odpirajo, sladko diši po dinjah)

Uboga jerebica! Nimaš kam:
mušica na puški že ljubkuje tvoj hrbet,
a pred tabo je vlaga izbrisala
čarovnijo rešilnega gozda.
Z ognjenim jezikom ti zdaj
zadam smrtno rano:
v oblaku perja bova, objeta, padla
globoko v razbeljeno jezero.

Prevedel Ivan Minatti

Štirje hrvaški pesniki

Radoslav
Dabo

I.

Pesniško ustvarjanje štirih hrvaških pesnikov — Jureta Kaštelana, Vesne Parun, Slavka Mihelića in Igorja Zidića — je neposredno povezano z razvojem pesništva v hrvaški književnosti od 1945 do naših dni. Hkrati lahko v delih vsakega od teh pesnikov opazimo elemente ustvarjalnega postopka in doživljanja, kakršne lahko v določeni meri najdemo tudi pri drugih predstavnikih posameznih generacij, ki jim ti štirje pesniki pripadajo. Ker pač noben izbor ni absolutno sprejemljiv, ostaja tudi ta precej odprt; mislimo, da bi bil popolnejši, če bi vključeval več imen in ne le štiri, kot je bilo vnaprej določeno. V hrvaški poeziji namreč ni take enotnosti in soglasnosti glede izbora, kakršni vladata v sodobni